

Sveicināti, Stelpa kungs!

Šoreiz vēlējamies uzdot jautājumu par bērna kristībām baznīcā (katoliskajā). (Ja par šo tēmu jau ir rakstīts, būsim pateicīgi par sniegto norādi).

Kāpēc tāds rituāls tiek veikts? Kādēļ baznīcai tik svarīgs?

Kā tas ietekmē turpmāko dzīvi?

Kādēļ tik ļoti tiek uzsvērts, ka bērns jānokrista pēc iespējas ātrāk pēc piedzimšanas (kaut gan Jēzus, it kā, kristījās jau krietnā vecumā būdams)? Kā viens no argumentiem tiek minēts - attīrīšanās no "pirmdzimtā grēka", lai pēc tam varētu "normāli" dzīvot... Vai no kristību "zīmoga" vēlāk var "atteikties" (kaut kur tika lasīts - ja nepiedalās baznīcas "rituālos", tad pēc 7 gadiem "piesaiste" "pāriet"..?)

Kāda/cik svarīga loma ir krutvecākiem kristībās?

Kādi rituāli, ar kādu nolūku un kad tika veikti Baltu Kultūrā?

Vai tiek arī praktizēti mūsdienās? (Latvijā?)

Negribas pieņemt pārsteidzīgus lēmumus attiecībā uz saviem bērniem (kaut gan jūtams izteikts radnieku spiediens), tomēr sajūtu līmenī nepamet šaubas, ka ar zīdaiņi šādas manipulācijas nebūtu jādara (ja vēlēsies, tad lai pats to dara tad, kad būs spriestspējīgā vecumā un pats spēs pieņemt lēmumus)!

Jūs bērniņi nāciet ...

Baznīca (Cilvēku pašorganizācija, kura darbojas atbilstoši saviem statūtiem uzstādīto mērķu sasniegšanai) **neko jaunu nekad nav izdomājusi, ieviesusi vai sludinājusi**. Baznīca paņem jau eksistējošu (rituālu, tērpu, būvi, ideju, cilvēku vajadzību, darbības metodi, sacerējumu un tā izklāstu) un to pielāgo saviem mērķiem. Pielāgojot to sakropļo tāpēc, ka baznīcas mērķi ir daudz zemāki par tiem, kam ir radīts tas, ko baznīca paņem savām vajadzībām, savā aprītē. **Baznīcas mērķi ir vara, varas sagrābšana un varas noturēšana**. Tāpēc baznīca, formējot Cilvēka apziņu, iegūst varu pār Cilvēkiem, un caur šiem Cilvēkiem pār viņu formēto politisko sistēmu. Tādā viedā baznīca veido to politisko varu (baznīcas politisko varu), kuru pati pēc tam apkalpo un uztur, liekot Cilvēkiem turēties **pie baznīcai** (politiskajai varai) **vajadzīgā** dzīves vieda. **Tas ir – baznīca nodarbojas ar plaģiātu** (ņem svešu, bet pieraksta to sev) **varas sagrābšanai**, noturēšanai un izmantošanai savtīgos merkantīlos mērķos. Baznīcas vara tai nodrošina labi materiāli nodrošinātu dzīvi.

Baznīca (būt par priesteri) **ir labs bizness**.

***

Nekāda iedzimtā grēka nav.

„Iedzimtais grēks” ir jūdaisma reliģiskās doktrīnas sastāvdaļa, kuru jūdu priesteri radīja, lai paverdzinot Sievieti, turētu pakļautībā savus jūdus. **Jūdaisms nav īsta reliģija**, tā mērķi ir citi. To tagad neapspriedīsim, tam te nav laika un vietas.

„Kristietības” sākumos (pirmajos gadsimtos) „pirmajiem kristiešiem” – apustuļiem nekāda sakara ar jūdaismu un veco derību nebija. Jēzus bija Eseju filozofijas Nazoreju skolas Iesvētītais, kurš izglītības iegūšanai vairākus gadus pavadīja ceļojumos un Indijā pie Skolotājiem. Esejiem nekādu attiecību ar jūdaismu un viņu rakstu darbiem nebija. Eseji neatzina ne toru, ne talmudu (vecu derību). **Esejiem bija Gnostiskā Filozofija un evaņģēliji**, bet ne tie, kurus tagad baznīca par tādiem Jums liek priekšā. Katram Filozofijas studentam (Esejam) bija savs noteiktā viedā šifrēts studiju (lekciju) pieraksts. Katrs pats sev pierakstīja atmiņai vajadzīgo. Ar to izskaidrojams lielais (bezgalīgais vēl neatrasto) apokrifu skaits. Tas, ko baznīca tagad liek priekšā par evaņģēliju un veco derību, ir daudz vēlākos laikos pašas baznīcas vajadzībām, uz tās pasūtījumu, kā arī pašrocīgi pārtaisīti un tā izveidoti sacerējumi.

Tie tika veidoti laikā, kad Cilvēki vēl zināja un ievēroja principu – „tāds no tāda rodas” un „visam ir sava izcelsme”. Ja baznīca gribēja **būt autoritāte**, tai bija jāuzrāda sava izcelsme – tā nevarēja būt „no gaisa kritusi” – tai bija jābūt tradīcijas turpinājumam. Baznīca nevarēja un negribēja atzīt (baznīca visādi slēpa), ka Jēzus bija Iesvētītais, jo tā bija norāde uz tradīciju, kurai baznīca **negribēja un nevarēja sekot**. Iesvētīšanu (Gnostiskā) tradīcija neatzīst cīņu par varu un rūpes par savu labklājību, kas nāk kā pareizā, derīgās un skaistās darbības alga saskaņā ar Cilvēka **dabisko iekšējo izaugsmi**.

Baznīca to nevarēja „pacelt”.

Baznīca pati to apkaroja.

Baznīca visādi apkaroja Druīdismu.

Jēzus bija Ziemeļāfrikas Esejs un tāpēc Druīds.

Baznīcai vajadzēja „celmu”, no kura tā varēja būt atvasināta. Vienkāršākais veids bija noliegt evaņģēliju Esejismu un pēc tīri ģeogrāfiskās tuvības tos pierakstīt jūdaismam, kā tā attīstības solim, un būt jūdaisma tradīcijas turpinājumam. Tā baznīca savām vajadzībām pārņēma pielāgotus un pārtaisītus jūdaisma toras un talmuda tekstus, tos papildinot vēl ar dažiem citiem rakstu materiāliem. Vecā derība ir celms, uz kura baznīca uztupināja savu produktu – „kristietību”. Tā baznīca no jūdaisma paņēma to, kas tai derēja tās mērķu sasniegšanai.

Baznīcas „kristietība” nav Jēzus un Eseju Kristība.

Baznīcas „kristietība” ir vergiem domāta, tos citā veidā paverdzinoša viltus doktrīna, kura apkalpo vergturu politiskās varas intereses.

Tādā veidā no jūdaisma pārņemot sev vajadzīgo un derīgo, baznīca pārņēma arī „iedzimtā grēka” doktrīnu! „Iedzimtais grēks” jūdaismā un baznīcas acīs ir seksuālās attiecības, kuru rezultātā dzimst bērni. Tas ir tas no kā neviens dzimušais nevar izvairīties un uz ko jūt nerimstošu tieksmi (daba sauc!) un tāpēc ir nerimstošas vainas apziņas avots. Tā ir ļoti primitīva un tai pat laikā efektīva paverdzināšanas metode. Cilvēks jūtas vainīgs tāpēc, ka ir tāds, un tāpēc, ka viņu daba sauc – viņš taču to katru dienu jūt! Daba viņam vienmēr atgādina viņa „iedzimto grēku”. Visu laiku ir ar ko cīnīties un par ko domāt. **Tas** neļauj normalizēt **seksuālās attiecības** – **ievirza** tās slimīgā „**aizliegtā augļa**” **gultnē** un paver ceļu perversiju izplatībai.

Perversijas ir dabisko procesu izkropļojumu sekas.

Ja eksistē „iedzimtais grēks”, tad to kopā ar Cilvēku ir radījis Radītājs – Kosmiskais likums un tāpēc tas, protams, ir iedzimts kā neatņemama un nepieciešama Cilvēka dzīves daļa. **Cilvēka dzīves un dzīva Cilvēka ielaišana šajā pasaulē ir kalpošana Radītājam un tāpēc prieka un laimes avots**, ja seksam nepieiet kā pašmērķīgam pašapmierināšanās un baudas gūšanas avotam. Kalpošanas, prieka un laimes pārvēršana tā pretmetā ir sātānisms. Jūdaisms ir sātānisma forma. Jūdu „dievs” ir ēzeļgalvainā Seta – Tīfona forma. Par pievēršanos sātānismam jūdi tika padzīti no Indijas un sāka savus klejojumus pasaulē. **Par kolektīvu sātānisma piekopšanu tiem, tāpat kā čigāniem, nav savas zemes kur dzīvot**. Par to Sets tos atveda savu mērķu izpildīšanai un nometināja toreizējā Jūdejā, kur Mozus tiem uzlika tos disciplinējošus un paklausībā turošus likumus.

Pārņemot jūdaisma doktrīnas elementus, baznīca pārņēma arī tajos esošo sātānismu, kuru tā tagad praktizē līdz šai dienai.

Maģijas mērķis un darbību jēga ir mainīt Cilvēka apziņu un ietekmēt viņa tālāko dzīvi. Paziņojot, ka „kristīšanās maina un ietekmē dzīvi” ir paziņot, ka kristīšana ir maģiska ceremonija – ceremoniālās maģijas akts, kas tāds baznīcas izpildījumā arī ir. Man ir fotogrāfija, kurā fiksēts mirklis, kad kristīšanas laikā no bērna zem „mācītāja” rokas atraujas un aizlido tas, ko sauc par „vecāku svētību”.

Baznīca to izstumj, tās vietā uzliekot savu paverdzinošo ietekmi.

Eseji tāpat kā visi Druīdi veica pakāpenisku Cilvēka ieviešanu dzīvē, sabiedrībā un sabiedriskajā dzīvē, tās dažādajos un visai atšķirīgajos līmeņos. **To darīja**, ievērojot un **respektējot katra Cilvēka gribas brīvību**. „Koka stādīšana” ir Cilvēka pieņemšana savējo fizisko radnieku lokā un atspoguļo vecāku gribu pildīt vecāku pienākumu. „Kristīšana” ir mistērijas daļa – Cilvēka pieņemšana savējo uzskatu un pārliecības biedru lokā. „Iesvētīšana” ir Cilvēka ieviešana noteiktu Zināšanu un Īstenības uztveres spēju lokā. Cilvēks dzimst trīs reizes.

Pirmo reizi, kā fizisks objekts.

Otro, kā domājoša būtne.

Trešo reizi, kā Īstenību uztvert spējīgs.

„Kristīšanās” ir „atteikšanās” no fiziskās dzīves dominantes un pievēršanās Saprāta un Zināšanu (Eseju – Druīdu izglītības) iegūšanai. „Kristīšanās” bija ceremonija, ar kuru uzņēma jaunus studentus kārtējā Druīdu – Eseju apmācības posmā. Tāda kārtā „kristījās” ne vienu vien reizi. Cilvēks no vienas (šīs) pasaules uz citu pāriet caur „upi” – „ūdeņiem”, kurš stāsta, ka otrā krastā Cilvēks ir izkāpis kā „no jauna piedzimis” – **viņam vēl nekā nav no tā, ko viņš šajā krastā iegūs** – te viss viņam ir jauns un nezināms. **Tā ir arī norāde uz izglītības iegūšanai nepieciešamo beznosacījuma mīlestības stāvokli, kādā ir visi normāli bērni.**

Pagāniskajā – Druīdu – Eseju pasaulē kristīšana notika tikai pēc pilngadības sasniegšanas tiem, kuri pievērsās Druīdu izglītības iegūšanai. Pārējie, kuri turpināja laicīgi pasaulīgo dzīvi, to nedarīja. Kristīšanās bija augstskolā uzņemšanas ceremonijas daļa un nekādu apziņas maiņu un dzīves maiņas ietekmi neizraisīja. Tas nebija maģisks akts – nekādu okultu nozīmi tam nepiešķīra, tāpat kā mūsdienās skolas direktora uzrunai 1.septembrī neviens skolēns un skolotājs tādu nozīmi nepiešķir. Apziņu un dzīvi maina tas kā Cilvēks dzīvo, kādas zināšanas iegūst un kā tās pielieto savu pienākumu pildīšanā veidojot attiecības ar līdzcilvēkiem. Tikai tas Cilvēku Krista – attīra vai iaved grēkā.

Baznīca „pasaulē ienākšanu” apspēlē no citas puses, to saistot ar baznīcas apmeklēšanu. Baznīca ņem to, ka **tas, kas garīgi aug** – attīstās Cilvēka dvēselē, **ir Cilvēka apziņas vibrāciju celšanās smalkumā**, pateicoties kam pieaug Cilvēka sapratnes un uztveres spēja – Cilvēks kļūst Redzīgs. **Redzīgs Cilvēks Redz, tāpēc Zin to, ko neredzīgs, katru dienu skatot, nezin.** Cilvēka dvēsele aug – kļūst Redzīga (izglītota), kad atrodas Skolotāja apziņas ieskāvējumā. Skolotājs pieņem skolnieka apziņu savā un intuitīvas ietekmes ceļā dāvā kā atbalstu tai savas vibrācijas (bet ne zināšanas, kas katram ir jāiegūst pašam savā pārdomu darbā). Skolotājs „silda” skolnieka apziņu – iznēsā to sevī kā māte bērnu. Tādā nozīmē visi skolēni ir Skolotāja bērni. **Starp Skolotāju un viņa audzēkņiem ir visi Mātes un bērna pienākumi un attiecības.** Tāpēc Pāvils, tāpat kā Merlins saka: „Es biju grūts ar jums un esmu jūs iznēsājis.”

Baznīca to apspēlē tā, ka fiziskais Cilvēks kā apziņas embrijs tiek uzņemts baznīcas klēpī (to simbolizē pret rietumiem vērstās baznīcas ieejas **gotiskās formas** durvis) un tur kā mātes klēpī tiek iznēsāts līdz savai garīgajai dzimšanai, **ko vajadzētu** nozīmēt iesvētīšanai, bet kas tagad tā nav, jo baznīca no savām „rokām” nevienu neizlaiž – baznīcā nav „izlaiduma” uz nākošo dzīves līmeni – augstskolu.

Baznīca to neveicot ir uzurpējusi izglītības funkciju. Baznīca tikai izliekas, ka māca un audzina. Patiesībā visi tās sprediķi ir varai paklausībā turoša un iemidzinoša muldēšana, kam ar sprediķiem izvēlēto līdzību un bībeles citātu saturu nekāda sakara nav. Baznīckungi nezina un tāpēc neatklāj klausītājiem to simbolisko un tāpēc audzinošo saturu, kam nav nekāda sakara ar moralizēšanu. **Baznīca, būdama draudzes sapulču nams un vieta, ir uzurpējusi un piešķirusi sev arī Druīdiskās izglītības iestādes tēlu**, tāpēc stāsta, ka „uzņem savā klēpī un iznēsā”, kam būtu jāseko „izlaidumam” – Iesvētībām, kas faktiski nenotiek, jo tas, kas ir

baznīcas „iesvētīšana” ir tikai farss – ārēja atblāzma – atsauce uz kādreiz Eseju Druīdu vidē notikušo Iesvētīšanu un tām sekojošo svinīgo ceremoniju. Reliģija un tās priesteru institūcija „baznīca” ir radīta, lai organizētu un uzturētu kārtībā Cilvēku laicīgo – pasaulīgo dzīvi. Tomēr, ja reiz tā uzņēmās Cilvēka audzināšanu, tad tai tas bija jādara. Uzurpējot to, ko tā nav spējīga, tā ir ievedusi visu postā.

Baznīca kā sapulču vieta, sev pieraksta to, kas tā nav un nekad nav bijusi. **Baznīca plāģiatizē un profanē templi to saputrojot ar kopienas (draudzes) sapulču vietu.** Baznīca tādā veidā apvieno politisko un ideoloģisko (izglītību nesošo – domas ievirzošo un prātu organizējošo) varu. No tā cēlās apgalvojums, ka „septiņus gadus nebijis...” Septiņu gadu laikā Cilvēks ir zaudējis saites ar kopienu un viņam vairs nav nekādas politiskās ietekmes uz tās dzīvi – viņš nezina, kas tur notiek. Vēl vairāk – ar to baznīca apelē pie katra Cilvēka bailēm palikt vienam – būt izstumtam un „kristīgā” vidē nepieņemtam. **Laulība nav iespējama starp kristītu un nekristītu.** (Vienā ģimenē jāapvienojas vienāda izglītības līmeņa Cilvēkiem.) Pēc septiņiem gadiem baznīca prasīs atkārtotu kristīšanos (nodevas nomaksu), lai varētu stāties „kristīgās” attiecībās ar kopienu (draudzi). Tāds ir šo draudu iekšējais saturs.

Baznīca pārņēma, izkropļoja (tēloja, ka turpina – uzdevās par to, kas tā nebija) un pielāgoja Druīdiskos elementus savām vajadzībām. **Tā kā baznīca ir business, tad baznīcā „kristīšanās” kļūva par maksas pakalpojumu,** un katrs „nokristītais” ienesa zināmu summu, bet **katrs, kurš nomira bez tā, bija neiegūtā peļņa.** Tā kā viduslaikos bija liela bērnu mirstība, tad baznīca sāka stāstīt vecākiem visu ko, lai tikai viņi pēc iespējas ātrāk „kristītu” savus bērnus.

Krustvecāki ir bērna dvēseliskie audzinātāji – morālais paraugs – „tīrākie no tīrajiem” – neprecēts pāris – tie, kuriem nav (debesīs tādu nav) fizisku kontaktu, un atbild par bērna audzināšanu. Vairāk par to lasiet rakstā „Koka stādīšana” Baltu kluba mājas lapā www.baltuklubs.lv un turpat aplūkojiet mūsu skaisto foto galeriju par to kā tas notiek.

Lai veicas!

Vienmēr atceraties, ka **Jūs nesat atbildību par saviem bērniem,** tāpēc nedrīkst ļauties spiedienam no malas. Radi nenes atbildību par Jūsu bērniem, tāpēc tā visa ir tikai viņu runāšana. Viņi nedzīvo un nedzīvos Jūsu un Jūsu bērnu dzīvi. Viņi dzīvo paši savu dzīvi saskaņā ar savu sapratni un tās mērā nesīs atbildību par to. **Nedrīkst pakļaut savu dzīvi kāda cita izpratnei par to, kas ir labs un pareizs.** Katra brīvā griba ir augstākā vērtība un to par tādu katram pašam ir jātur. Cita Cilvēka dzīves ceļa pakļaušana savam diktātam ir maģija, maģiskas darbības saturs un mērķis.

Katra maģija (iegalvojums) ir nosodāma.

Tā arī radiem sakiet.

Pauls